

Slezská diakonie

Dobrovolnické centrum

SPC N 454/54

794 01 Krnov

DOBROVOLNICKÝ ZPRAVODAJ

DOBROVOLNÍCI „NEJEN“ V DOBĚ NOUZOVÉHO STAVU

Letošní rok přinesl spoustu neočekávaných a mimořádných situací, se kterými se bezpochyby potýkal každý z nás. A i pro fungování dobrovolníků a Dobrovolnického centra byl tento rok plný změn, a neočekávatelných situací. Letos poprvé jsme se potýkali s tím, že dobrovolníci nemohli vykonávat činnosti tak, jak je děláme již více než 10 let. Sociální služby i zdravotnictví se uzavřelo, a my nemohli s dobrovolníky nikam vstupovat. Dobrovolníci se tak mohli zapojit do své dobrovolné pomoci tím, že stříhali, šili a vyráběli ochranné pomůcky, které jsme poté mohli předat do jednotlivých sociálních služeb. Někteří se také rozhodli potěšit své známé i neznámé klienty tím, že jim posílali dopisy a pohledy. Letošní situace tak obrátila činnost Dobrovolnického centra vzhůru nohama, a nyní se cítíme jako na začátku, jako v době před deseti lety, když naše centrum začínalo. Po více jak půlroční odmlce obnovujeme činnost dobrovolníků v sociálních službách, hledáme nové dobrovolníky, kteří s námi do těchto zařízení budou vstupovat, a kteří opět přinesou rozptýlení do každodenního života v těchto zařízeních. A proto kdy jindy než nyní, se společně s našimi současnými i bývalými dobrovolníky neohlédnout za dobou, kdy naše každodenní fungování nebylo přerušeno. (vž)

Jak vzpomínám na své roky dobrovolničení? S úsměvem na rtu a krásnými vzpomínkami. Přece jen, když chce člověk být do budoucna učitel, není nic lepšího než práce s lidmi, a to s jakoukoliv potřebou. Když mi letos napsala má dlouhodobá a spřízněná duše, v době kdy jsem byl ještě dobrovolník, a nabídla mi, jestli bych společně s ní a dalšími asistenty nešel pomoci na pobyt s klienty denního stacionáře, ani minutu jsem nepřemýšlel a hned se chopil příležitosti. Byl jsem neskutečně moc rád, že i po těch letech co dobrovolníka nedělám, jsem byl osloven, a že jsem měl tu možnost si vyzkoušet náročnou leč velmi záslužnou práci s lidmi, kteří neměli takové štěstí jako mám já nebo ostatní, kteří nejsou odkázáni na pomoc druhých. Chtěl bych touto cestou ještě jednou poděkovat za příležitost a novou zkušenost a zároveň vyjádřit vděk, a smekám klobouček všem pracovníkům v Benjámínu. Díky za to, co děláte! Autor: Vojtěch Musil

Moje jméno je Julie Rusková a jsem dobrovolnicí pro Slezskou diakonii, s menší přestávkou už od roku 2012. Tehdy jsem ani netušila, jak mi to otevře cestu do světa. Roku 2012 mě přednáška Slezské diakonie ve škole zaujala natolik, že jsem se rozhodla pro dobrovolnictví v Domově pro seniory. Vykládat si s babičkami a dědečky bylo vždycky příjemně stráveným odpolednem. Poté jsem hlídala děti s autismem, Downovým syndromem, a účastnila se příměstských táborů a víkendů v přírodě, právě s těmito dětmi a jejich rodinami. Když jsem viděla rozzářené oči a úsměvy dětí a jejich rodin, byl to právě ten moment v životě, kdy si řeknete, že to, co děláte, má opravdu smysl.

Když se dnes ohlédnu, byla to právě Slezská diakonie a její doporučení, které mě dostalo jako Au Pair do Německa do šlechtické rodiny Lobkowiczů, a poté otevřelo cestu k hlídání dětí v Anglii. A proto dnes, když jsem po pár letech zpátky v České republice, jsem se rozhodla znovu věnovat dobrovolnictví, protože každá darovaná hodina svého času potřebným má smysl. Autor: Julie Rusková

Návštěvy jsou možné pouze s rouškou, ale věřím, že to nebude takový problém. Tolik energie co ze stráveného času s klienty získám, mi za to určitě stojí. Autor: Nikola Chorovská

S dobrovolnou činností jsem začala teprve nedávno. Za chvíli tomu bude rok od mé první návštěvy Domova pro osoby se zdravotním postižením Harmonie v Krnově a jsem moc ráda, že jsem s tím začala. Myslím si, že klienti ocení, když se o ně někdo zajímá, když si mají s kým popovídat, nebo si s někým zahrát nějakou hru. Není nic lepšího než když se mě při odchodu někdo zeptá, kdy zase přijdu a poděkuje mi za čas. Vidím, že tahle práce má smysl. Bohužel kvůli koronaviru jsem už v Harmonii dlouho nebyla, ale už se moc těším na další návštěvu.

V minulém zpravodaji vyhlášovala Slezská diakonie společně s městem Krnovem soutěž o nejlepší fotografii v modrém, v rámci dne porozumění autismu, který připadá na 2. dubna. Happening u radnice pořádá Dobrovolnické centrum už od roku 2015. V tento den jsme se „tradičně“ scházeli na náměstí v modrém. Letos nám to nebylo umožněno, a proto jste se mohli zapojit formou fotografie. Ze zaslaných fotografií určila tříčlenná porota vítěze. Vítězem se staly Cvilínské schodačky, které se těšily z výrobků sociální firmy Chrpa. (hg)

Modroběh Krnov 25. 4. 2020

PROBĚHLO

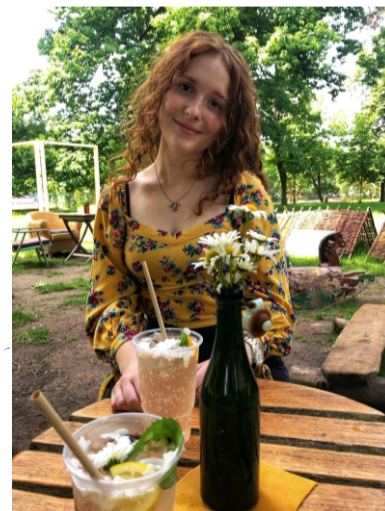
Po dlouhé odmlce jsme s dobrovolníky mohli navštívit lůžka sociální péče v Městě Albrechticích, a Domov pro seniory v obci Osoblaha. Naše první setkání po pauze, která byla zapříčiněna nouzovým stavem v České republice, jsme se rozhodli splnit přání našich klientů a pacientů. Na lůžkách sociální péče si pacientky přáli prožít den krásy. A tak jsme si s dobrovolníky udělali kosmetický den, kdy jsme pacientky učesali, upravili, nalakovali si nehty. Radost pacientů, kteří se po dlouhé době viděli krásně upravení v zrcadlech byla nevyslovitelná. A nás dobrovolníky hřála radost, slova díky a rozzářené obličejy, které jsme ten den mohli vykouzlit.

Přání klientů z Domova pro seniory bylo navštívit místní restauraci, a dát si po dlouhé době večeři v tomto útulném prostředí. Díky osmi zapojených dobrovolníků a pracovníků zařízení, jsme restauraci navštívili v hojném počtu. Celkem se do restaurace vydalo dvacet dva klientů Domova pro seniory. Atmosféra v restauraci byla velice příjemná, uvolněná a přátelská. Děkujeme všem dobrovolníkům, kteří se i po dlouhodobém uzavření těchto zařízení opět vrátili ke své dobrovolnické činnosti. A rádi ve svých řadách uvítáme nové zájemce o dobrovolnickou činnost, díky kterým budeme mít možnost plnit přání i v následujícím období. (vp)

PŘIPOJTE SE K NÁM

STAŇTE SE DOBROVOLNÍKEM

„Radost, kterou způsobíme druhému má podivuhodnou vlastnost. Odrazem se neoslabuje, ale vrací se k nám barevnější a košatější.“

Zapojení do programu DofE „Mezinárodní ceny vévody z Edinburghu“ očima dobrovolnice

Na začátku přemýšlíte, proč se do programu zapsat. Pokud se rozhodnete, lámete si hlavu tím, jaké aktivity a cíle vyplnit v účastnické knížce nebo aplikaci. Možná tušíte, jakými kroky by se dalo do cíle dostat. Bude-li účastník úspěšný, získá mezinárodní certifikát. Je to ale vše? Není! Ono to závěrečnou ceremonií nemusí skončit, ale možná může třeba i začít. DOFE není jen odznáček, který se dá připnout na batoh nebo pouhý bod do životopisu. Je to víc! Život není instruktážní video, které člověk může přetočit a podívat se, jaký bude výsledek, pokud zapojí oddíl A do oddílu B. Pokud jste na začátku, přeskakovat stránky dopředu nejde. Ale zpět se listovat dá! A tak už to jsou 3 roky od mého úspěšného ukončení programu. Jestli chcete, pojďte přetáčet stránky nazpět se mnou, a pak nahlédnout do budoucnosti, jak příběh takového účastníka může vypadat za pár let.

Střední škola očima vysokoškoláka

Na střední zažijeme spoustu důležitých chvil. Uděláme i zásadní rozhodnutí. Ať už to je první láska, zvolené brigády, semináře v posledních ročnících, díky nimž se máme profilovat, až po přihlášku na vysokou nebo plány, co se životem po maturitě. Pro mě jedno z nejzásadnějších a nejlepších rozhodnutí bylo DofE, protože ovlivnilo můj život na delší dobu, než je pouze roční období stříbrné úrovně.

Každý říkáme tu magickou formuli „nemám čas“. A za den ji řekneme i několikrát. Když se ohlédnou nazpět, tak na střední ten čas ještě relativně byl. Proč jej nevyužít k osobnímu růstu? K tomu, něco dokázat nebo začít budovat? Zkusit nové věci? Každá zkušenost se nám jako drobné sbírá do kasičky, z které pak v budoucnu můžeme čerpat.

Od učebnice k účastnické knížce

Bylo mi 16. S kamarádkou jsme našly článek o DofE v učebnici angličtiny. Několik anglických studentů vyprávělo o jejich cestě programem, dobrovolnictví, výpravě a velkém odhodlání. Pracovat jako dobrovolník jsem chtěla už dlouho. Nějakou dobu jsem i přemýšlela nad novými výzvami, které by mě mohly posunout dál. Kolikrát to u toho přemýšlení ale může zůstat. A tak je někdy potřeba popostrčit nebo najít nějaký motor. A právě DofE se zdálo, že by mohla být nová motivace a výzva.

Dobrovolnictví. Sportovní aktivita. Dovednost. Expedice. Čtyři oblasti, aby se účastník mohl rozvíjet ve všech směrech. Od malička jsem byla takové to dítě, které hned ze školy utíkalo do hudebky, z hudebky do tanečků, každý den ještě i domácí trénink, úkoly. Víkendy na soutěžích, představeních, seminářích a přednáškách. Prázdniny na soustředění. V jednom kole od pondělí do neděle a od základní školy až po gymnázium. Tento způsob života mě naplňoval. Vytrvalost a píle, jako jedny z hlavních hodnot programu, se mnou více než souzněly, a tak jsem se nemohla dočkat, až začnu.

V té době nebyla žádná centra v blízkosti Krnova, a tak jsem se zapsala pod 1st International School of Ostrava. Dojíždění sice zabíralo čas a museli jsme s vedoucími hodně komunikovat skrz e-mail a Skype, ale byly to malé komplikace, které stálo za to překonat.

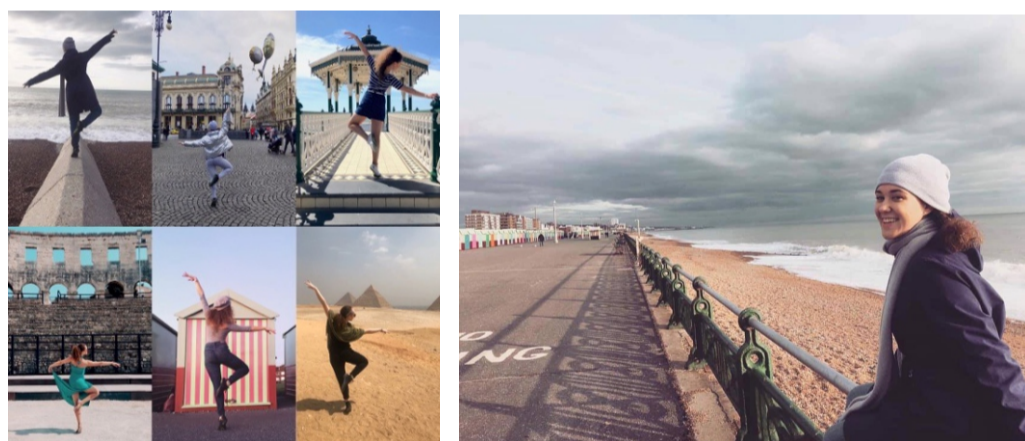
A tak jsem seděla v kanceláři ostravské školy, poslouchala základní organizační pokyny a v ruce držela svoji (tenkrát ještě papírovou) účastnickou knížku stříbrné úrovně a za pár dní do ní měla udělat první zápis.

Zpěv, step, Domov pro seniory a Oravské beskydy

Jako dovednost jsem si zvolila zpěv a po celý rok jsme s mojí paní učitelkou pracovaly na několika náročných skladbách.

Sportovní aktivitou byl pro mě step. Celý život tancuju, zkusila jsem spousty stylů, ale ke stepu jsem si dlouho dodávala kuráž. Pohybově i hudebně je dost odlišný od toho, čím jsem se do té doby protancovala. Dojžděla jsem za svojí trenérkou do Zlína, dostávala úkoly, natáčela si tréninková videa a podle nich jsem doma poskakovala ve stepkách. Díky DofE jsem si dodala odvahu posunout se o další taneční krok dál ve své kariéře tanečnice.

Největší vliv na mě mělo dobrovolnictví. Vybrala jsem si domov pro seniory. Zdá se mi, že v naší zemi je pozornost věnovaná starým lidem menší, než by měla být. Spousta z nich je sama a něčí společnost pro ně mnoho znamená. Měla jsem dvě své klientky, za kterými jsem pravidelně docházela. Povídalý jsme si, předčítala jsem jim noviny a knížky, hrála na kytaru a zpívaly jsme, pokud potřebovaly pomoci, mohly se na mě obrátit. Pomáhala jsem s organizací některých kulturních akcí a sama jsem jako tanečnice kolikrát byla součástí kulturního programu. Naučila jsem se, jak je důležité věnovat svůj čas někomu, kdo jej potřebuje. Mohla jsem pomáhat a zároveň jsem lidsky obohatila i sebe. Za dobu mého působení jsem zažila spoustu silných momentů. O ten nejsilnější se ráda podělím. Při jedné z mých návštěv mi „moje“ paní klientka řekla: „Bětuško, tvoje návštěva je pro mě to, na co se celý týden nejvíc těším.“ Neměla jsem slov. Největší výzvou a zároveň zážitkem byla expedice na Slovensko. 7 holek, 50 km v nohách, 18kg v plné polní na zádech, zákaz mobilů a navigací, hledání pitné vody, modřiny od batohů, divoká prasata, 3 noci pod malým stanem. Brodily jsme se bahnem, pršelo, v botách jsme měly igelitové pytlíky, instantní polévky jsme už nechtěly ani vidět a při životě nás udržovalo vědomí halušek v cílové stanici. Bylo zavřeno. Ale ta rána v mlze a vaření čaje na plynovém vařiči, zpívání si do kroku, teambuilding a kouzelná slovenská panoramata, to byly zážitky. A nový úhel pohledu. Jeden den si jdete po náměstí na podpatcích a ten druhý hledáte nejméně špinavou kaluž, ve které by se dalo vykoupat.

Program DofE založila roku 1956 Jeho královská Výsost, princ Philip, vévoda z Edinburghu, manžel britské královny Alžběty II. Proto název Mezinárodní cena vévody z Edinburghu (The Duke of Edinburgh's Award). S ním se na tvorbě programu podílel i Kurt Hahn, německý pedagog prosazující zážitkovou výuku, a lord Hunt, který mimo jiné vedl první úspěšnou expedici na vrchol Everestu. V Česku program funguje již od roku 1995. Mezinárodní cena vévody z Edinburghu je celosvětový program, který funguje ve více než 130 zemích.

Jeho královská Výsost princ Philip, vévoda z Edinburghu

- Vévoda z Edinburghu a manžel Alžběty II.
- roku 1956 založil spolu s Kurtem Hahnem a Lordem Hunttem DofE
- princ Philip: „Když byl program v roce 1956 zkušebně spuštěn, nikdo moc netušil, co z něj bude. Velmi rychle však uspěl a od té doby se program DofE stále rozšiřuje po celém světě.“
- v programu se i nadále aktivně angažuje (čerpáno z www.dofe.cz).

Ceremonie

Po roce plnění programu jsme se společně i s kamarádkami z expedice dostaly k cíli. Všechny čtyři oblasti programu nám byly uznány jako úspěšně splněné a vedoucí nás mohli přihlásit na závěrečné předávání certifikátů. Ceremonie byla velká sláva. Dress code, projevy patronů, hudební vystoupení, příběhy absolventů, rozhovory, vše probíhalo v angličtině. Předali nám odznaky a certifikáty. Plný sál mladých lidí, kteří chtěli dokázat, že školou to u nich nekončí, že mají cíle a sny, ctízádnost a výdrž. Všichni jsme byli trochu nervózní a všechny nás spojovaly podobné a přitom tak autentické zkušenosti a zážitky.

Odznáčkem to neskončilo

DofE bylo oficiálně za mnou. Příběh ale pokračuje. Od 15 let se velmi intenzivně věnuji orientálnímu tanci, obsazují přední příčky mezinárodních soutěží, účastním se zahraničních angažmá a učím taneční semináře po Česku a Slovensku. Za tak pestrou a úspěšnou mimoškolní činnost, za dobrovolnictví a splnění programu DofE, jsem byla zvolena jako jedna z Top 50 neaktivnějších středoškoláků Česka. Měla jsem tak možnost seznámit se a být součástí skvělé komunity mladých lidí, kteří ve svých středoškolských letech zakládali start-upy, vymýšleli mobilní aplikace, rozšiřovali své podnikání do různých států světa, jako uznávané kapacity pomáhali s vědeckými výzkumy, politicky se angažovali. Se spoustou těchto inspirativních lidí jsem se skamarádila či začala pracovat na společných projektech.

Další rok soutěže už jsem pomáhala s organizací a stala se copywriterkou neziskové organizace ProStředoškoláky, která soutěž každoročně pořádá. Podílela jsem se na celorepublikové databázi středoškolských soutěží a pořádání vzdělávací akademie pro účastníky soutěže v oblasti soft skills, koučování a kritického myšlení.

DofE jako dominový efekt

Každé rozhodnutí je příčinou následujících událostí. V 16 jsem se rozhodla pro program, v 18 jsem byla vybrána jako jeden z neaktivnějších středoškoláků a následující ročník jsem byla v organizaci. To mi bylo 19, odmaturovala jsem a přemýšlela, co se životem. Vždy jsem chtěla na vysokou, jen jsem se v tu chvíli necítila úplně připravená a chtěla jsem se vydat jinou cestou než většina mých vrstevníků. To dobrodružství a zážitky z DofE mě táhly jinam – mezinárodně. Tím, že jsem se pohybovala v sociální bublině lidí, kteří vždy šli za úspěchem jinak než ostatní, nebáli se odbočit, to mé rozhodnutí jenom podpořilo. Koupila jsem si jednosměrnou letenku do anglického Brightonu a rozhodla se pro gap year, tak jak je ve světě poměrně běžné, rok pauzy od školy.

Měla jsem letenku a rozhodla se pro město, kde chci rok žít, ale to bylo tak vše. Žádné bližší informace, jak postupovat. A právě na ročníku Středoškolák roku 2018 jsem se o svých plánech zmínila před spoluorganizátory, nejen, že mě podpořili, ale měli i známé, kteří v tom mém vysněném městě chvíli žili. Odkázali mě na ně a věci se daly rychle do pohybu. Za pár dní jsem balila kufry s větou na rtech: „Žij tak, aby bylo co vyprávět.“

„GAP YEAR“

A tak jsem v září 2018 zabalila svůj devatenáctiletý život do dvou kufrů. Na rok zmizela pryč. Cestovat, pracovat, plnit si sny, vyrůst.

Odvaha. Nebo možná hloupost. Velká náhoda. Nebo spíš osud. Rozhodně ale velké štěstí, přátelství a vzpomínky. To byl můj gap year.

Naučila jsem se, že někdy se může vyplatit riskovat a odbočit. Ne vždy musí být nejlepší rozhodnutí jít hned po střední na vysokou pro další teorii. Ono totiž stojí za to, zažít praxi daleko za hranicemi komfortní zóny a daleko od toho, co člověk do té doby znal.

Od účastnické knížky k dnešním dnům

Každé rozhodnutí je příčinou následujících událostí. V 16 jsem se rozhodla pro program, v 18 jsem byla vybrána jako jeden z neaktivnějších středoškoláků a následující ročník jsem byla v organizaci. To mi bylo 19, odmaturovala jsem a přemýšlela, co se životem. Vždy jsem chtěla na vysokou, jen jsem se v tu chvíli necítila úplně připravená a chtěla jsem se vydat jinou cestou než většina mých vrstevníků. To dobrodružství a zážitky z DofE mě táhly jinam – mezinárodně. Tím, že jsem se pohybovala v sociální bublině lidí, kteří vždy šli za úspěchem jinak než ostatní, nebáli se odbočit, to mé rozhodnutí jenom podpořilo. Koupila jsem si jednosměrnou letenku do anglického Brightonu a rozhodla se pro gap year, tak jak je ve světě poměrně běžné, rok pauzy od školy.

Měla jsem letenku a rozhodla se pro město, kde chci rok žít, ale to bylo tak vše. Žádné bližší informace, jak postupovat. A právě na ročníku Středoškolák roku 2018 jsem se o svých plánech zmínila před spoluorganizátory, nejen, že mě podpořili, ale měli i známé, kteří v tom mém vysněném městě chvíli žili. Odkázali mě na ně a věci se daly rychle do pohybu. Za pár dní jsem balila kufry s větou na rtech: „Žij tak, aby bylo co vyprávět.“

Osobní příběh zpracovala: Alžběta Tvrdoňová

30 let oslaveno kávou

V sobotu 12. září 2020 pořádalo MALÉ CAFE tradiční COFFEE FESTIVAL, na kterém v letošním roce poprvé měla své zázemí i Slezská diakonie. Ve dvou stáncích se veřejnost mohla seznámit nejen s fungováním Slezské diakonie, s činností dobrovolníků, ale také s výrobky vytvořené klienty ze sociálně terapeutických dílen EFFATHA. Součástí stánku Dobrovolnického centra Slezské diakonie v Krnově byla i možnost popřát Slezské diakonii k 30. výročí vzniku. Jsme rádi, že diakonie má v povědomí lidí své místo, jelikož z přání většinou vyplynulo, že nám přejí minimálně dalších 30 let, spokojené klienty a většinou nám účastníci coffee festivalu vyjádřili i poděkování za odvedenou práci. Nechyběla ani slova podpory pracovníkům a povzbuzení k dalším projektům, které Slezská diakonie organizuje. (hg)

Cesta z města, aneb pobyt s klienty denního stacionáře BENJAMÍN

Vycestovat, poznat něco nového, mít nové zážitky, a hlavně dopřát si DOVOLENOU. Tak vlastně začala celá myšlenka toho připravit s klienty denního stacionáře BENJAMÍN pobytovou akci. To, že si díky těmto pár dnům a nocím odpočinou i pečující rodiče, to už byla jen pomyslná třešnička na dortu. Připravit pobytovou akci jsme plánovali již nějaký čas, ale teprve v letošním roce se nám podařilo dotáhnout celou myšlenku do konce. A nyní, asi měsíc po celé akci můžeme říct, že se akce vydařila nad naše očekávání, a že se můžeme celý rok těšit až opět vycestujeme.

Přípravy začali již o rok dříve, kdy jsme začali hledat vhodnou bezbariérovou chatu, plánovali jsme termíny, program, a hledali dobrovolníky a asistenty, kteří nám s hladkou realizací celé akce pomohou. Příprava nebyla jen na naší straně, ale také klienti se doma se svými rodinami museli pořádně nachystat. Pro většinu našich klientů to vlastně byla první dovolená bez rodiny, bez pečujících osob. O to víc nás těšila důvěra klientů, i jejich rodin, kterou v nás vložili, a na pobytovou akci se rozhodli vyrazit s námi. A nač se většina z nás nejvíce těšila? To nejlépe vystihnu slovy naší Lenky: „Těším se na změnu a na to, že budeme všichni spolu. Užijeme si srandu a budeme mít dovolenou.“

Pobyty jsme si díky dotace z Moravskoslezského kraje a Nadace Rozvoje Zdraví mohli užít celkem čtyři, a to v délce tří dnů v obci Vysoká – Pitárně. Najít vhodnou bezbariérovou chatu, která nebude vzdálena od města Krnova nebylo jednoduché, ale podařilo se, a měli jsme i štěstí na příjemné majitele, kteří se nám snažili pobyt co nejvíce zpříjemnit a ulehčit, čímž také děkujeme manželům Rajdusovým. Jednotlivé pobyty byly určeny pro osm klientů denního stacionáře, které doprovázelo celkem sedm asistentů. Někteří klienti se zúčastnili dvou a více pobytů, jiní si tento první rok vyzkoušeli pouze jeden krátký pobyt. Hladký průběh celé akce by se však neobešel bez spousty asistentů – dobrovolníků, kteří se individuálně věnovali našim klientům. A jak pobyt hodnotí účastníci těchto akcí?? (vž)

Absolvovat takovou malou dovolenou jsme chtěli zejména proto, abychom umožnili naši klientům zažít pár dnů mimo své domovy, mimo rodinu nebo zkrátka jen zaběhnoutou rutinu. Věděli jsme, že to bude náročné, na pobytech jsme měli s sebou i imobilní klienty, což vyžadovalo vydání velké energie našich pracovníků. Nebyli jsme v tom však sami, protože nás na pobyty doprovodili skvělí dobrovolníci, kteří zareagovali na naši výzvu přidat se k nám. I když pro některé byla taková zkušenost první, byli nám, pracovníkům, velkou oporou, bez nichž bychom to určitě nezvládli.

Zvládli jsme vše, včetně přípravných aktivit až po samotnou realizaci. Užili jsme si výlety na farmu zvířat, na zámek, projeli jsme se úzkokolejkou, nebo jsme se jen toulali po okolí. Pravidelně k nám jezdili naši canis pejsci Crazy a Tiffany. Když přišlo, zabavili jsme se hrami a povídáním, když bylo velké horko a nám se nechtělo cestovat, relaxovali jsme u bazénu. Sami jsme si vařili a užívali jsme si gastro specialit od všech, kdo se chtěli zapojit do přípravy jídla. Vstávali jsme, kdy jsme chtěli a když jsme večer měli chuť si ještě povídat, večerku jsme si posunuli tak, jako na každé správné dovolené. Užili jsme si to všichni. Přání, které jsme si na začátku napsali na lístečky a uschovali do sklenice, byly splněné do jediného. Prožili jsme spolu dva báječné týdny, máme spoustu vzpomínek a pokud vše klapne, příští rok chceme na podobnou dovolenou zase. Takže dovolenková mise splněna, co říkáte?

Autor: Sylva Dorazilová

V srpnu jsem se, jako dobrovolník, zúčastnila pobytu na chatě Halali. Před pobytem jsme byli zaškoleni a vše nám bylo vysvětleno, ale i přesto jsem byla velmi nervózní, jelikož to pro mě byla zcela nová zkušenost. První den jsme se všichni seznámili a dobrovolníci či pracovníci z Benjamínu byli „přiděleni“ k jednotlivým klientům. Hned po seznamovacích hrách ze mě nervozita opadla a začala jsem si pobyt užívat. Program byl velice pestrý, přes výlety, hry, canisterapii, tvoření, až po prosté „klábosení“ u kávy. Lhala bych, kdybych tvrdila, že bylo toto dobrovolnictví naprosto jednoduché, ale klady rozhodně převažovaly. Strávila jsem pár dní s lidmi, se kterými běžně v kontaktu nebývám, užila si trochu jinou dovolenou a hlavně získala spoustu zkušeností. Pokud by snad někdo váhal, zda do toho příště jít a pomáhat jako dobrovolník, určitě to zkuste. Pro mě to byla ta nejvíce obohacující zkušenost a ty úsměvy klientů za veškerou námahu prostě stojí. Také bych touto cestou chtěla moc poděkovat pracovníkům z Benjamínu, které byly velmi vstřícné, ochotné, a díky kterým byl tento pobyt tak skvělý. Obdivuji, že i přes tu každodenní fyzickou a psychickou námahu dokázaly energii a radost přenášet na všechny ostatní.

Autor: Karolína Korabečná

NEJÍ MALÝCH DARŮ ANI RADOSTÍ

Pokud i letos chcete potěšit na vánoce seniory z domovů v Krnově a Osoblaze, přidejte se k nám...
Stáčí VYROBÍT drobné dárky, přání s věnováním a DOVÉST do 11.12.2020 do denního stacionáře BENJAMÍN v Krnově (SPC N 54)

Váše dotazy zodpovíme na tel 733 142 402 (V. Židlová) nebo na dobrovolnicikrnov@slezskadiakonie.cz
Těšíme se i letos na spolupráci s vámi
Sledujte nás na fb
Dobrovolnické centrum Slezské diakonie v Krnově

Slezská diakonie

krnov

I když se rok 2020 nesl v naprosto jiném duchu, než jsme my i naši dobrovolníci zvyklí, jsou tradice, které by bylo škoda opustit. A tak se stejně jako v minulých letech na Vás obracíme s výzvou POJĎTE s námi udělat radost ženám a mužům žijícím v Domově pro seniory. Vyroberte, namalujte, ušijte dáreček, kterým uděláte radost a obohatíte prostor pod vánočním stromkem našich klientů. Dárek vyroben od srdce je každým rokem přijat s velkou vděčností, radostí a pokorou. A my věříme, že v letošním roce, kdy pobytové služby byly dlouho uzavřené, a klienti neměli možnosti setkávat se s ostatními lidmi, budou tyto od srdce vyrobené dárky zdrojem mnohonásobně větší radosti. (vž)

KONTAKTUJTE NÁS

Dobrovolnické centrum Slezské diakonie v Krnově
SPC N 454/54, Krnov 794 01
tel.: 604 228 199, 733 142 402
email: dobrovolnicikrnov@slezskadiakonie.cz
fb.com/dobrovolnicikrnov

